

С а д р ж а ј

Миодраг Ђукић - [Уговор](#) - драма

У драми *Уговор* Миодраг Ђукић наставља да истражује подручје зла које се налази у људима. Овога пута аутор се усредсређује на односе који постоје између чланова породице; три сестре – Вишња, Маша и Хелена – и мушкарац Чеда припадају обрасцу фамилије у којој се односи више него сложени, а оснажени уговором који, као и сви уговори који се склапају са ђаволом, обезбеђује привид извесне доминације унутар породице али за узврат узима душу, што ће рећи слободу, аутентичност и љубав. Душе су, међутим, одавно изгубљене, још у детињству, када је семе зла посејао њихов отац промовишући своје кћери у сопствене наложнице. Ђукић поступно разоткрива механизам којим се из једног опаког поступка рађа неколико нових опачина, желећи да нас подсети старе истине да је човек обавезан да живи и да се понаша у складу са моралним делањем. Да би читаоца/гледаоца довео до тог сазнања, писац користи метод гротескног увећања, хиперболизујући гнусне поступке својих драмских јунака до неслућених размера; Ђукићу, разуме се, није циљ да саблазни или шокира публику, већ настоји да коришћењем преувеличавања укаже на постојећу инверзију моралних начела и њене последице. Све тековине цивилизације, васпитање, образовање, ваљано опхођење, вели Ђукић, сада су девастиране, породица

је разбијена, а основни модел понашања – насилништво у физичком и менталном смислу – води ка сатанистичком кругу вредности. Циљ је служење ђаволу, а до циља се доспева помоћу црне магије и поништавања свих хуманистичких вредности... [>>> види поговор](#)

Миладин Шеварлић - [Нови живот](#) - драма

Миладин Шеварлић у драми којој је дао ироничан наслов *Нови живот* наставља да испитује и анализира омиљену тему – распад грађанског друштвеног уређења – али сада у периоду транзиције и утицаја неолибералних економских потеза на наше прилике. Да би приказао спрегу криминала, политичких утицаја и новца које оличавају моћ а поништавају све друге, пре свега, традиционалне вредности на којима је почивало српско друштво, Миладин Шеварлић најављује сусрет генерације некадашњих другова, три деценије од матуре, где ће се – током договора за прославу – пружити прилика негдашњим ђацима да подвуку црту и сведу животне рачуне. Губитнике представљају Борис, уметник, и Милан, хемичар и директор фабрике којој предстоји стечај, а добитнике Стојан, тајкун и Саша, шеф полиције. Колатералне жртве су Лела, Стојанова супруга и Роки, Сашин син, Дакако, листу драмских јунака употпуњује Роза, дама која обавља прљаве послове за Сашу, односно тајкуна. Градећи чврсту реалистичку конструкцију драме, Шеварлић предано описује функционисање механизма којим се истовремено остварују неколики циљеви: пљачкање друштвене имовине, трговина дрогом, заштита криминалних радњи, контрола над градом, стварање и одржавање

власти у једној средини...

Горан Марковић - [Villa Sachino](#) - позоришни комад у четири чина са епилогом

Горан Марковић написао је драму *Villa Sachino* о познатом историјском догађају – Мајском преврату 1903. године; Марковића, дакако, не интересује документаристички приступ судбини краљевског пара, већ га занимају људска драма и интимни однос Александра и Драге. Другачије речено, аутор је уважавао историјске чињенице, али оне нису од пресудног значаја за његову повест о великој љубави младог краља и већ времешне распуштенице. Марковић је нашао спретно драматуршко решење, да сва збивања везана за љубавни однос Александра и Драге – од рађања њихове везе у Бијарицу до смрти у ложници – гледа очима др Колеа, претварајући овога лекара у неку врсту заједничког повереника. Јер, др Коле је поверљива личност свих важних личности у српској династичкој трагедији: Наталије, Милана, Александра и Драге, а по писцу и француске обавештајне службе, што Колеу омогућава да буде и учесник и сведок оперетског заплета и крвавог расплета љубавних страсти које су, непосредно или посредно, штетиле Србији као држави дуги низ година...

[>>> види поговор](#)

Братислав Петковић - [O, tempora! O, mores!](#) (О, времена! О, морала!)

Драма Братислава Петковића *O, tempora! O, mores!* за разлику од Марковићевог штива, документаристички ажурно представља финале живота глумице Жанке Стокић. Биографија ове велике српске глумице истражена је у бројним фељтонима, тако да су познати сви важни тренуци њеног живота. То, разуме се, зна и Братислав Петковић и његов наум није посвећен представљању Жанкиних уметничких успеха и њеног послератног страдања; Петковић је намеран да пружи другачије тумачење Жанкиног животног свршетка, њену припрему за коначан одлазак са животне сцене, али и њену потребу да упорно захтева рехабилитацију и повратак грађанских права и грађанске части које су јој одузете. По Братиславу Петковићу, Жанка је пажљиво и рационално све испланирала за своју смрт чиме је иритирала свога повереника и поштоваоца др Костића; у тим тренуцима пуне концентрације, међутим, јавља се и онај ирационални моменат својствен уметницима, Жанкино очекивање да јој на славу дође Тито. Писац овај неочекивани Жанкин гест, зачудан испад, поставља као дијагнозу уметничке сензибилности и сујете, као тренутну превласт пригушиване и понижаване уметничке персоналноности која избија свом силином када се то нити слути нити очекује. Свесна своје глумачке величине и значаја, Жанка очекује да их признају и нове власти; Жанкина трагичка грешка је у томе што није схватила да ни једна власт, у време када се конституише и бори да опстане, нема времена за уметнике. То време ће наћи доцније, када се власт устали и допусти себи извесну доколицу.

Драгана Абрамовић - [Београдски локвањи](#) / драмски текст по мотивима истоимене приче Оливијеа Лариза

Драгана Абрамовић написала је драму по мотивима приче Оливијеа Лариза *Београдски локвањи*

Повод за причу, као и за драму, представља бомбардовање наше земље од стране НАТО алијансе 1999. године. Абрамовићева полази од Ларизове приче, прецизније речено од њене фактографије, и гради у првој трансмисији повест о тинејџерки Светлани и њеном наглом сазревању, а у ширем плану о њеном оцу Миши и друштвеним и политичким приликама у Србији у то време. Светлана расте без мајке која је рано преминула, па је сва њена љубав и приврженост припала оцу који јој узвраћа на исти начин. Њихова слога и хармонија бивају стављени пред искушење управо чином НАТО агресије, будући да је Светланин отац један од оних интелектуалаца који се противе политици коју је спроводио тадашњи председник СРЈ Слободан Милошевић. Савремена Драгана Абрамовић преко ликова Виолете, Светланине најбоље другарице и Дејана, Светланиног младића, показује заведеност оног дела популације која је безрезервно прихватила не само реторику и пропаганду режима, већ која је дубоко веровала у исправност такве политике...

[>>> види поговор](#)

Ана Родић - [Кућа у шуми](#)

Ана Родић понудила је своју верзију Пигмалиона. Мит о вајару који је начинио кип девојке да би се у њега заљубио, више пута је до сада обрађиван у драмској литератури, па је отуда сасвим природна жеља Ане Родић да начини своју верзију која је у складу са цинизмом којим млада генерација коментарише све велике животне истине као и велике животне мистификације. Родићева драму започиње као бајку у којој у етеричној атмосфери непатворене природе двоје одабраних – Ру и Луна – избегавши од света и артефаката цивилизације посвећују једно другоме сву нежност и љубав. Ру је вајар који хоће да од дрвета и камена прави уметничка дела, а позираће му Луна. Њихова изолација, ма како се младој Луни чинила идиличном, постепено показује да идеалне љубави нема, односно да је идеална љубав претворена у сурову доминацију једног пола над другим. Љубав се урушила, а уместо узајамне нежности у однос Човека и жене увукла се тривијалност. Вајар Ру (да ли је то вајар Рубик из Ибзенове варијанте Пигмалиона Кад се ми мртви пробудимо?) умире, а Луна се преображава у хладну и помало арогантну пословну жену коју сада уместо емоција покреће интерес. Ана Родић, дакле, мења предзнак не само кипу који је вајар начинио, већ мења и премисе на којима је мит о Пигмалиону изграђен... [>>> види поговор](#)

Радомир Путник - [Поговор](#)

-- о о О о о --

Едиција Савремена српска драма КЊИГА 31

Издавачи: УДРУЖЕЊЕ ДРАМСКИХ ПИСАЦА СРБИЈЕ, 11000 Београд, Господар Јевремова 19 и ПОЗОРИШТЕ “МОДЕРНА ГАРАЖА”, Мајке Јевросиме 30

www.drama.org.rs

udraps@gmail.com

За издаваче: Миодраг Ћукић и Братислав Петковић

Одговорни уредник, Миодраг Ћукић

Главни уредник, Момчило Ковачевић

Извршни уредник, Недељко Бодирога

Редакција: Миладин Шеварлић, Бошко Сувајцић, Снежана Кутрички, Милан Миња Обрадовић, др Едуард Дајч, Радомир Путник

Коректура - Редакција

Ликовно и техничко решење, Ново Чогурић

Припрема за штампу, Светозар Станкић

Штампа и повез: "ГРАФОРЕКЛАМ", Параћин

Штампање завршено децембра 2008.

Тираж: 300 примерака